

KORENINE RODOV

(Posvečeno Antoniji Sifrer, vulgo Gregorč, iz Žabnice pri Sk. Loki)

Dekletce zvedavo — oči kot plavice,
kitici kakor klasje pšenice —
s srcem prisluhnilo je vsaki besedi
pod streho domačo, kjer shajali so se zgovorni sosedi
pa furmani žejni, popotniki lačni — od vseh vetrov ...

Babica modra — ko predla je niti
z besedo je tkala podobe življenja davnih rodov ...
Iskra ljubezni do zgodovine
vžgala je plamen žlahtne strasti
iskati sledove življenjskih poti
prednikov svojih, ki v senci cipres
počivajo v zemlji domači,
in tistih, ki jih zvaljalo je v svet:
želja po znanju — učenost in ugled.

Klic zémlje in glas srcá
mladenko sta zadržala doma.
pesem škrjančkov, otroški smeh,
iskre sreče v njenih očeh ...

Antonija-žena, Antonija-mati
na trdni kmetiji gospodarica,
dolgo je v srcu nosila zlato breme mladostnih sanj.
Sele po sedmem križu življenja — pritájena klica
pognala bogato je klasje dognanj:
v pepelu časa našla je korenine rodov ...
Deset let risala je košato drevo življenja,
rodovnik — zvitek, dolg metrov pet
splet je usod trisotih let!

Zilava, modra, vedra, zgovorna — mladostno kljubuje
bremenu let, čeprav jih je že osemdeset ...
Njen jasni spomin in žlahtno srcé
s peresom obujata davne dni,
običaje domače in bližnjih vasi.
Cas bo ohranil njeno ime ...

Gema Hafner